

ŠESTÁK

oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu a 6.oldskautského klubu Junáka - českého skauta v Kateřinicích

číslo **140** vydáno pro vnitřní potřebu - 9. října 2017, nákladem 50 výtisků

9.9.2017 - POLNÍ HRA HELP

www.SESTKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

„Naše nesmrtelnost spočívá v naší nezničitelný touze žít, tak jak chcem my a ne někdo jinej, radši s milionem pochybností, jestli je to dobře, tak jak to chcem, než bez jediný pochybnosti, ale podle představ nějakýho vejtahy.“ - Jiří Stránský (Zdivočelá země) -

Oddílová ŠESTKA Rada Kateřinice

Výše uvedené nové logo ŠESTKY je umístěno na přední části **nového oddílového trika**, "křížovka" je umístěna na zádech. Trička se dají pořídit právě teď za **dotovanou cenu**.

Více informací je **na poslední straně ŠESTÁKU**.

ŠESTKA tak zavádí v pořadí čtvrté oddílové triko, během své dvacetileté existence. Historie oddílových triček je krátce popsána v ŠESTÁKU č.114 na straně 4.

Dne 26. září 2017 byla z bankovního účtu vsetínského střediska Junáka odeslána částka 120 000 Kč jako kupní cena za **pozemek**, na kterém jsme letos tábořili. Už je náš. A čeká nás na něm ještě spousta práce :-)

Kája s Vítkem na své cestě po Asii pobývali téměř měsíc **v Íránu**. Po jeho opuštění doplnili svůj "cestovatelský deníček". Jejich pobyt totiž začal hezky: "Nacházíme se právě na území Íránu, a i přes to, že se máme skvěle a moc si to tu užíváme,

íránská vláda se snaží život komplikovat. Neví se pořádně jak, ale blokují přístup ke snad 50% nejpoblárnějších webových stránek, jako třeba Facebook, ..." Kájiny zážitky můžeš **sledovat na <https://smilinginside.wordpress.com/>**

Klíště píše z Třebíče " ... dnes byly holky poprvé **ve skautském oddíle** - 7. roj Sasanky... Při uspávání, mě zalil příjemný pocit štěstí.....)"
V Třebíči zřejmě umí pracovat i s "**benjamínky**".

Hned ze začátku nového skautského roku jsme uspořádali **polní hru HELP**. Přestože to tak z počátku vůbec nevypadalo, přihlásilo se nám nakonec **21 týmů** nejen ze Zlínského kraje, ale i z jiných koutů republiky. Na prvním místě se umístil tým Skvost vedle skvostu z Kolína, druhou příčku obsadili ostřílení Skaláci z Brna a na třetím místě skončil taktéž tým Brňáků Jiní.

l když nám nepřálo počasí, při **podzimní brigádě v DBCB** jsme se zaměřili především na úklid v šopě a okolí. Bylo potřeba opravit zastřešenou podlahu před šopou, udělat podlahu v přístřešku na uložení podsad (a přemístit tam plachetnici), deskama zadělat stěny tohoto přístřešku, aby tam nenafoval sníh, pořezat a poskládat dřevo na topení v krbu, uklidit kolem kolně a vytrhat plevel z dlažby v areálu DBCB. Mimo to se holky věnovaly jako vždy pečlivému úklidu uvnitř srubu. Všem pomocníkům od té nejmenší světlušky, přes větší vlčata, žabky, šneky, rovery, vůdce až po OS **patří velký dík!** Poděkovat chceme **také rodičům**, kteří se zapojili - mamce od Pohorky a Můrky a ratibořským i kateřinickým tatínkům.

Dazul podal žádost o **dotaci na akce pro neorganizovanou mládež** (tradiční akce, které na jaře pořádáme pro ZŠ + rafting na Bystřičce). Pokud bude žádost schválena, mohli bychom zřejmě rozšířit naši flotilu o další loď.

„Jakmile služba obci přestane být hlavní občanskou povinností a jakmile občané slouží raději svou peněženkou, než svou osobou, stát je již blížek zkáze.“ - Jean Jacques Rousseau -

MILÍ RODIČOVÉ

Pokud jste aktivní na internetu, budeme rádi, když se připojíte do „přátel“ a „olajkujete“ naše Facebookové profily – ŠESTKY, DBCB i OLDSKAUTŮ. Mimo jiné budete mít i nejčerstvější informace, zprávy a fotografie z toho, co právě "hýbe oddílovým životem".

(Dazul) Že je váš syn či dcera členem ŠESTKY potvrzuje i tohle 140. číslo našeho oddílového časopisu ŠESTÁK, které právě pročítáte.

Patrně jste už poznali, jak pestrá je činnost družiny i oddílu, jehož je vaše ratolest součástí – samozřejmě nejen z časopisu, ale i z vyprávění, zhlédnutí videí a fotek či plánu akcí.

ŠESTKA a skauting vůbec, nabízí dětem nejen možnost **zažít opravdová dobrodružství**, jakými jsou tábory nebo přespání pod hvězdami, především však přináší **vyvážený výchovný program**, který se v průběhu schůzek, výprav a táborů snaží o cílený individuální **rozvoj dětské osobnosti**.

Část aktivit je centrálně plánovaná oddílovou radou, část si plánují holky i kluci sami ve svých družinách a nepominutelné jsou i aktivity, které děcka realizují se svými oddílovými kamarády mimo družinovou a oddílovou činnost.

V ŠESTCE už víc než dvacet let úspěšně praktikujeme **učení se aktivní činností** - neboli učím se tím, že něco dělám (learning-by-doing). Ano, některé aktivity jsou občas trochu náročnější, ale věřte, že zkušenosti, které vaše dítě získalo třeba při náročné zářijové nonstop polní hře HELP, jsou **obtížně přenositelné**, ale o to cennější a použitelnější v praxi.

Možná jste si toho už také všimli, ale **vaše děcko se mezi svými vrstevníky může pochlubit zážitky, které někteří z nich třeba nezažijí za celý život**. Kdo z nich může říct, že sjížděl opravdu divokou vodu na raftu, ovládal kosatku a kormidloval malou plachetnici, chodil v hlubokém sněhu na sněžnicích, zahrál si ve videoklipu, spal pod širákem, zazpíval si v nahrávce na CD, držel

půlnoční táborovou hlídku, spal ve sněhovém zahrabu, napsal článek a ten mu otiskli v časopise (byť jen v tom našem oddílovém), jistě na laně vylezl na skálu, nechal se na lyžích tahat za drakem, slaňoval a žumaroval, řezal motorovou pilou, postavil si svůj vlastní táborový domeček – stan s podsadou, vydržel se každé táborové ráno a každý večer na 10 vteřin po krk ponořit do studené vody, zkusil se potopit s kyslíkovou láhví, putoval několik dnů v koňském sedle, vyzkoušel si několikametrový let na paraglide, ... Tento zlomek ojedinělých i pravidelných aktivit patří k našemu „učení se děláním“.

Zmiňuju to i z toho důvodu, že **skauting není pouze dobrodružstvím pro děti**. Na vedení oddílu či péči o jeho zázemí se v ŠESTCE podílí s různou intenzitou a četností více než dvě desítky dospělých dobrovolníků – vůdců, oldskautů, roverů, bývalých členů oddílu. Skauting je otevřený všem věkovým skupinám a nabízí jim uplatnění s ohledem na jejich časové možnosti či profesní kvalifikaci. **Zapojit se můžete samozřejmě i vy!** ŠESTKA vždy byla otevřeným společenstvím, které dokázalo absorbovat každého, kdo byl ochoten přiložit ruce ke společnému dílu.

Budeme **vděčni za nárazovou pomoc** při brigádách, přípravě tábořiště, pomoci s dopravou na tábor **i s dlouhodobější pomocí** při schůzkách i výpravách světlušek a vlčat v Ratiboři i Kateřinách.

Bez ohledu na výše uvedené se s vámi rádi potkáme při přechodu Fatry i Tater, plachtění na Slezské Hartě, návštěvních dnech na táboře, splouváním polské řeky, ... **Nemusíte se ostýchat - prostě přijďte.**

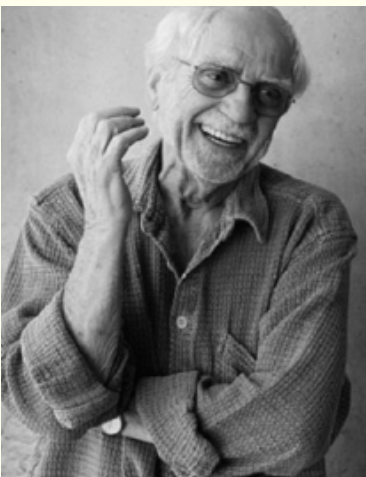
100 KNIH KTERÉ MUSÍŠ PŘEČÍST NEŽ ZESTÁRNEŠ **PERLORODKY**

Přiznám se, že jsem tuhle knihu četl teprve před dvěma roky. Ale zhltl jsem ji za tři večery. O to víc mne překvapilo, že ji před pár dny na pokračování odvysílali na ČRo DVOJKA v pořadu ČTENÍ PRO CELOU RODINU. Samozřejmě, že jsem neodolal a těch 10 pokračování si stáhl a vypálil si na CD, abych mohl nerušeně poslouchat v autě cestou do práce a zpět.

Pro anotaci knihy si vypůjčím text z nakladatelství MEANDER, které tuto knihu vydalo v roce 2005 a po druhé v roce 2014: "Napínavý román o malém Ivanovi, který uteče z dětského domova a šťastným řízením osudu se dostane mezi skauty, kteří ho záhy naučí to, co mnozí nepochopí celý život - že to nejlepší, co nás na světě může potkat, jsou dobré vztahy s lidmi, na které se můžeme spolehnout a kteří se mohou spolehnout na nás, i kdyby hromy byly a blesky lítaly.

Vyprávění o vodních skautech (v 70. letech samozřejmě zakázaných), o bratrství a pevném přátelství, které nedokáže zničit ani nepřízeň osudu **psal Jiří Stránský v dopisech z vězení na pokračování svému dvanáctiletému synovi** Martinovi, aby se mu nestýskalo a aby věděl, že když člověk opravdu hodně chce, dokáže změnit skoro všechno na světě.

Jiří Stránský je dodnes skautem tělem i duší – sám přiznává, že všechny jeho kriminály by pro něho byly mnohem těžší nebyť skautské výchovy. Že právě jako skaut se naučil něco vydržet, nestěžovat si a hlavně dodržovat zásady kamarádství a cti. Jestli tohle jeho čtenářům dojde – jistě že ano! – tak jen proto je dobře, že je tahle knížka na světě."

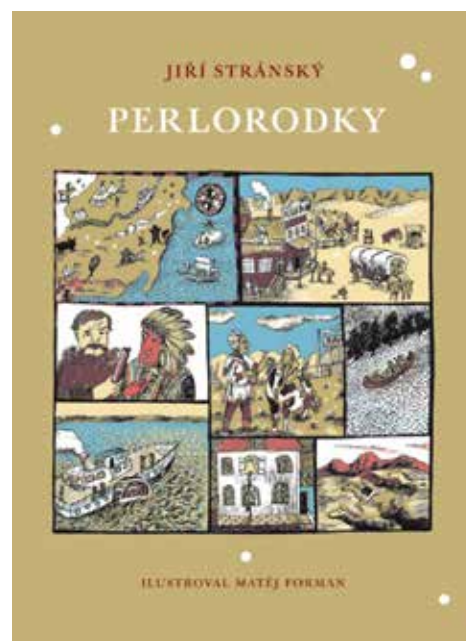
Jiří Stránský (*1931) - Spisovatel a truhlář, železář a básník, vězeň a horník v uranových dolech, scénárista a pumpař, zedník a rytíř ze Stránky a z Greifenfelsu, rytíř francouzského Řádu umění a literatury, vodní skaut a překladatel, betonář čističky odpadních vod v Tróji a podolské plovárny, bývalý předseda Českého PEN klubu (a zároveň nejdéle fungující šéf tohoto výjimečného klubu spisovatelů po jeho prvním předsedovi Karlu Čapkovi). Narodil se v Praze ve známé pražské rodině. Kromě dnes již slavných knih z vězeňského prostředí *Zdivočelá země*, *Aukce* a *Štěstí* (zfilmovaných Hynkem Bočanem) a dalších próz (*Přelet*, *Tichá pošta* nebo *Stařec a smrt*) a sbírky poezie *Za plotem* vydal v roce 1996 první knížku pro děti *Povídáčky pro Klárku*, v roce 2002 *Povídáčky pro moje slunce*, v roce 2005 *Perlorodky* a v roce 2011 *O chamtivém králi*. V roce 2011 obdržel Jiří Stránský za dlouholetou práci pro skautské hnutí, za život podle skautského slibu a zákona a za celoživotní příklad ostatním nejvyšší skautské ocenění – Řád stříbrného vlka.

... S touhle pověstí šlo těžko bejt nenápadnej. A kdybych Bobrovi řekl, že už mě přehradý nebaví, bejval bych na sebe upozornil ještě víc. Takže nakonec mohl Bobr říct: „No, když ti to vydrží, přihlásíme tě na vodohospodářskou průmyslovku... I když nevím, jestli vůbec je... Musíš ale vydržet! Teď je ti deset... To je za chvíli!“

To bylo zlý, to bylo moc zlý – tahle průmyslovka byla můj sen. To vůbec nešlo – zakazovat si sny. Aspoň sny. A postavit proti sobě tu průmyslovku a útěk a přesvědčovat se, že útěk je víc. Jakmile jsem na to při usínání pomyslel, dělal jsem všechno možný, abych se zas probral a usilovně se přesvědčoval, že to vlastně útěk není – že se jen snažím urychlit něco, co by se stejně stalo, ale se zpožděním, který by se jen hodně těžko snášelo. A taky dohánělo. A že nikdo na světě nemá právo mi v tom bránit.

Ale tohle nebylo nejhorší! Nejhorší bylo pomýšlení na Ingrid, vlastně Ingy (vždycky pro mě byla Ingy). Že – kdyby mě chytili – bych ji třeba už nikdy neviděl. Zakazovat si tohle pomýšlení mi vůbec nešlo. Jediný, co na to zabíralo, byla víra, že si mě babička nechá a že ji přesvědčím, aby si vzala i Ingy. Potom by mohla vyjít i ta průmyslovka. A jednou, možná, i stavárna. A pak se o Ingrid postarám sám... Bobr mi neměl vloni a předloni umožnit, abysme se s Ingy viděli! Třeba by mě nikdy nenapadlo utýct! Když jsem ji ale poprvý viděl... jak je malá, jak na mě kouká, jak mi nevěřícně říká „Ty jsi fakt můj brácha?“... Jak jsem jí psal (a trpěl přitom jak opuštěnej pes), že až vyrostem, budem spolu, že se o ni postarám... Pokaždý mi velikým stojacím písmem odpovídala stejně: že se na mě těší, že se těší, až bude velká, až budeme spolu, že se má dobře, že jsou na ni v Domově hodní... Jako bych slyšel, jak jí to někdo diktuje. I proto ve mně rostl vztek a rozhodnutí vzít to všechno do svých rukou. Když toho nejsou schopný dospělí. Od Bobra to sice bylo fajn, když říkal „Já bych vám taky přál, abyste mohli být spolu, jenže co naděláme, Ivane...“, ale tím to bylo horší.

Celej poslední rok jsem se taky snažil (i když mockrát – jak se říká – se skřípěním zubů) získat co největší důvěru vychovatelů. Důvěra znamenala, že si mě nevšímali. Ale ostatní to nesměli poznat – takováhle důvěra se v očích kluků (a dřív i v mejch) rovnala udavačství. Taky jsem víc využíval školu – ne proto, abych byl lepší než ostatní (i když bych možná občas i mohl), ale proto, že jen ve škole jsem se dostal k mapám, z kterejch bych se co nejvíc dozvěděl o budoucí trase útěku. Vidět mě někdo v Domově s mapou, třeba jen Afriky, rovnou jsem si říkal o podezření. Věděl jsem nejmíň o pěti klukách, co udávali, taky jsem ale věděl, že takovejch je tu nejmíň jednou tolik. Dokonce se to říkalo i o Trůnovi – tomu jsem ale moc nevěřil. Trůn to o mně taky říkal, ale to byl jen jinej způsob boje. Oba jsme moc dobře věděli, že sebemenší rvačka znamenala nejen karcer přes sobotu a neděli, ale možná i zákaz tělocvičny na celej měsíc. Zákaz vycházek i na zahradu. Kdo neví, jaký to v děcáku je, že to je jen o něco lepší kriminál (když ale jste dítě, tak to o moc lepší nepřipadá), ten asi těžko pochopí, že nemocť vyjít aspoň na chvíli ven je na mašli. Byl jsem v těchhle zařízeních od svých necelejch šesti, ten ve Večtinách byl třetí, a abych byl poctivej, byl z nich nejlepší, v nějakým bejvalým šlechtickým sídle (z tý šlechtický slávy tam zbylo akorát pár – a ještě poničenejch – malůvek na zdech, antika a tak). V přízemí a v prvním patře do oken zamontovali mříže a v bejvalý konírně (z který zbyly jen krásný, z jednoho kusu kamene vytesaný žlaby) jsme měli tělocvičnu. Možná jsem si myslel, že Večtiny jsou nejlepší hlavně proto, že ředitele tam dělal Bobr, kterej byl opravdu fajn. A možná proto, že mi bylo třináct a už jsem byl otrkanej. Ale chyběla mi svoboda. Do který patřila Ingy a babička a moje rozhodnutí, že jednou budu stavět plavební kanály. ...

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde máme snahu zachytit téměř každou akci, která se v oddíle udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

HELP 2017 - 8.-10.9.2017

(Marťa) Doma jsem si sbalila všechny věci, nebylo jich mnoho, proto jsem byla do deseti minut nachystaná, víc času jsem ani neměla, jelikož hodiny ukazovaly půl čtvrtou a byl nejvyšší čas vyrazit.

Přišla jsem s bratrem první, hned po nás se objevila Natka a v těsném závěsu za ní Mimi s Veselkou. To už ale přišli všichni. Objevil se Fanta a Luky s Jaxou a už jsme mohli zahajovat.

Já jsem byla vedoucí skupinky, jež rozkládala stany, měla jsem pod sebou světlušky a vlčata. Celkem nám to šlo. Mezitím se jelo rozmisťovat BETY k vraku, ten byl letos v Poborově.

Pomalou se blížil začátek hry a Bára s Janinou začaly maskovat zraněné, někteří měli střep v ruce, další zlomený vaz, jediné dvě letušky přežily nezraněné. Zatím jsem poskakovala u brány a navigovala přijíždějící týmy, všichni byli docela milí.

V devět jsem se odebrala do Březin, za chvíli se bude odjíždět k vraku. Nasoukali jsme se do tří aut, dojeli jsem do lesa, byla tma, potřebovali jsme čelovku, tu jsem neměla, šla jsem potmě. Abych nezapomněla my s Keckou jsme již zmíněné letušky, dohlížíme na raněné. Takže jsme je donutily lehnout si a usnout. Kolem vraku sice chodily týmy, ale nevěděly o nás, protože

jsme spali a byli potichu.

K ránu se objevil první tým, odnesl BETY a odešel. Pak se už se hráči jen trousili. Bylo jich hodně a ranění furt křičeli 'Pomoc!' Někteří se vrátili i dvakrát, stihli by i víc, ale zůstali v Březinách a čekali na vyhlášení.

Takhle jsme u vraku přečkali ráno, odpoledne, i skoro večer. Nakonec přijel Pazič s Fantou a dalšími členy armády. Odvezli věci a nás zpátky, kde už nás čekalo teplé jídlo.

Pomalou se setmělo a přišel čas konce. Fanta vyhlásil výherce a jelo se domů.

(Karen) Večer nás starší namaskovali a odvezli k vraku. Dovezli první várku a potom tu druhou. Vzbudili jsme se a přemístili jsme se na různé místa okolo vraku. Šestnáct hodin ležet a nic nedělat. Strnuly mi nohy. Konečně pro nás začali chodit! První šli pro BETY. Potom, ke konci nás začali brát - mě, Veselku, Bebe, Marca Pola, Sena. Byla to sranda!

(Dita) Je pátek 29.9., na budíku 3:54 a mě budí myšlenka, že se mi všichni vyflákli na článek z Helpu. Jelikož se mi taková různá (hrůzná) probuzení v tuto hodinu dějí opakovaně, dobře vím, že znovu usnout už bude těžké, takže se-

dám k tomuto článku. Venku je mlha jak prase, ale naštěstí před třemi týdny tomu bylo jinak. Tejdý ráno jsem se probudila a...co? Tam jako SVÍTÍ??? Po minulém Helpu, kdy nám popršelo 18 herních hodin z 20, po tom celém letošním popršeném předhelpovém týdnu tomu nemůžu uvěřit. Ale ono fakt svítilo! Herní základ máme tedy víc než skvělý.

Vyskakuju z postele, snídám a chystám se na dopolední pochůzky po městě. Nakoupit jídlo na kyselicu a jiné občerstvení, dokoupit maskovací věci a kdo ví co všechno ještě. Potvrzuje se mi, že vzít si dovču týden a něco před Helpem je opravdu strašná hovadina :-)

Myslím, že ani nestíhám oběd, čas mi dneska nějak nenahrává, takže už je 17:00 a já jedu do DBCB, kde probíhá oddílovka. Děláme rychlou válečnou poradu, co kdo zajistí. Armáda chystá vrak, zbytek rozmontovává a uklízí podsady z letních pobytů. Pípa instaluje novou lampu do datáče, která nám následně do hodiny vyhoří... Potřebuju rozlepit všechny ty harmonogramy a dotisknout miliardu věcí, ale tiskárna mi prostě nechce najít březinovskou wifi. Káblík mám samozřejmě doma. Nemůžu říct, že bych pomalu,

ale jistě nepropadala lehké panice. Takže skáču do auta a jedu pro něj, po cestě potkávám příjízdní první týmy (i když jsou tu skoro o hodinu dřív).

Když dorazím zpět, Pípa zprovozňuje tiskárnu a dáváme tedy konečně do kupy poslední věci potřebné na velvyslanectví. Seno a Raptor navigují týmy, kam zaparkovat a uschovat si věci, a i když dochází k prvotním zmatkům, zvládají to nakonec skvěle. Zjišťuju, že Lila bude na velvyslanectví asi sama, protože jí nepřijela kamarádka. Musím se proto vzdát své pomocnice Myši ve prospěch Lily. Mája rozváží holky na velvyslanectví a já jdu zkontrolovat šatnu. Zjišťuju, že zde někteří hráči stále jsou, ač by dávno neměli, takže je musím vyhodit. Vevnitř totiž už Janina s Barčou maskují zraněné, které by nikdo neměl vidět, a také se tu radí armáda.

Původní plán (alespoň) rozvařit kyselicu na zítřka padá kolem půl desáté po telefonátu s Májou - potřebuju totiž sjet na velvyslanectví do Ratiboře, protože tam Šáša a Knedla trochu nestíhají vydávat víza, která hráči potřebují, aby mohli začít v 22:00 hrát hru.

Po příjezdu z Ratiboře si jdeme s Barčou a Jani-

nou lehnout a nabrat síly na zítřejší náročný den. Usínáme co nejdříve, Janina v křesle, Barča na gauči a já na matraci, protože víme, že vrak se může najít kdykoliv a my pak budeme muset vstát. Můj spánek narušuje někdo, kdo si hlasitě míchá lžičkou kafe v kuchyni. Už ani nevím, jestli to bylo v průběhu noci či už ráno... Pípně mi smska - našli vrak. Obávám se, že je ještě hluboká noc, přitom ale mobil ukazuje už půl 7 ráno, což je více než potěšující. Tolik hodin téměř nerušeného spánku jsem za poslední ročníky nezažila :-)

Vstáváme, snídáme a začínáme chystat všechno to jídlo. Předtím ještě vyzvedávám věci do bufetu u Tatýrků. Následně vařím za asistence Janiny a Barči kyselici, pečem kuřata, chystáme rýžu, hranolky, párky, rizoto. Děláme si srandu, co jsou to za novinky, aby měla primářka Nemocnice DBCB ještě půl úvazku v kuchyni :D Patří vám oběma velký dík za pomoc! Za neustálého odbíhání kvůli kontrole ošetření zraněných dovařujeme všechno jídlo a kolem DBCB se pomalu slézají týmy, i když je ještě víc než hodina hracího času. Nastává tedy opět lehký zmatek - ošetření ranění (světlušky a vlčata) chtějí jíst, navíc jsou jak z divokých vajec, takže pořád pobíhají sem a tam.

Před DBCB se bojuje o poslední raněné. S šestou hodinou končí hra, sjíždí se velvyslanectví, rozjíždíme bufet, týmy chtějí vědět kdy bude vyhlášení, počítáme body, chystáme oheň na vyhlášení...No, docela na mě padá únava. Datáč už sice máme zapůjčený střediskový, ale ukazuje se, že DVDčka z minulých ročníků má Klíště v Třebíči. Tak promítání opět nebude. Po vyhlášení se všichni ukládají do spacáků, ať už venku pod širákem či uvnitř DBCB.

Uklízím bufet a počítám zboží, aby se mohlo zítra vrátit. Mája, Verča, Radim, Deny a Pazzič sedí mrtví na gauči a popíjejí čaj. Sdělujem si první pocity ze hry a „sčítáme mrtvé“ - Mája je nemocná a úplně ztratila hlas, Verča je úplně K.O., jenom přikyvuje, Radim si prý hru moc neužil, protože mu pořád někdo volal, Deny už je jenom potichu, skoro ani nepřikyvuje, a Pazzič popisuje, jak mu v noci v lese bylo zima a pak ho budilo vlastní chrápání. Přichází první nápady, co do příště změnit. Postupně odpadá Deny, za ním Pazzič a pak i Radim, přičemž zahajují chrápavou symfonii.

Dopočítávám bufet, napadne mě, co tak asi teď ve světě dělá Kája s Vítkem. V jednu ráno jsem konečně doma a ulehám s pocitem, že

nejpozději v 8 ráno potřebují v DBCB na snídani marmeládu.

Kolem již avizované osmé ráno budím Denyho, který zůstal v DBCB spát, postupně se probouzejí týmy. Musím říct, že je kolem DBCB docela nepořádek, všude spousta papírků atd., přestože venku byl koš. Pořád nějak doufám, že si to ti lidi po sobě posbírají, ale úplně tomu tak není, což je smutné. Alespoň že uvnitř po sobě týmy uklidily, některé dokonce i zametly. Kolem

11 hodiny se už všichni definitivně odebrali na vlak či jiný odvoz a jelikož už nemám moc energie, uklízíme s Denym jen nejnnutnější věci, abychom byli na oběd doma.

Jak vidíte, akce byla jako vždy z organizátorského hlediska poměrně náročná. Ale ten pocit, když se dozvíte, jak moc se hráčům HELP líbil, vám zase dodá kopu sil na pořádání dalších takových akcí. Teda aspoň tak to funguje u mě, když zjistím, že to co dělám, má smysl.

BRIGÁDA - 16.9.2017

(Karel) Po probuzení, při kterém se teoreticky nikomu nechtělo z vyhrátého spacáku, jsme se i tak – ti starší co spali v Březinách – museli nějak probrat. Nevím, v kolik jsme šli přesně spát, ale vím jen, že to bylo zřejmě pozdě večer (možná hodně brzo ráno okolo jedné?).

Nevím jak, ale tak nějak jsme se probrali a získali energii a sebevědomí vyjít z tepla do zimy. Mezitím, co jsme se stihli převléknout a popovídat si o našich dojemných pocitech z večera a hlavně vtipu hraní mimo stůl, nám přijely tři posily. Ne, nebudu lhát – neznala jsem je, ale byla jsem ráda, že bude pracovat více lidí než jen my zúčastnění.

S příchodem Dity přijelo i jídlo a všelijaké potřeby a vyluxování Březin, které to vlastně na první pohled ani nepotřebovaly. Když jsme snídali, přicházeli i ostatní a já měla větší a větší radost – přeci jen nás bude možná dostatek na různé práce. Možná ano, možná ne, nás bylo spočítaných třicet.

Kluci – jak jinak – šli ven a my holky zůstaly uvnitř. Tak ale proč ne, alespoň je to pro některé výhodou, protože si můžou popovídat o někom, aniž by to dotyčná osoba věděla. Což mi přijde super, takové vyzpovídání se vším možným. Když nám Dita vyjmenovala všechno, co bychom měli

dělat, se Šášou jsme si vzali (tak trochu jsem ji přemluvila) toalety. Po omrknutí situace a vyslechnutí všeho možného jsme se i s řádným vybavením pustili do drhnutí kachliček. Ono, když na to nejste sám, je to zábava. Tohle bych, ale každopádně dělat doopravdy nechtěla, což mi připomnělo vtip, který díky tomu vznikl - „Kupte si Karla domů ještě dnes!“ Neříkám, že mne to urazilo, ale pár lidí co to slyšeli, mne s tím po celý den štváli. Po strašidelném a hlavně nečekaném spláchnutí pisoáru (ze kterého měla Šáša infarkt) zbývala už jen sprcha. Na ni jsme si speciálně i vypůjčili jakýsi prostředek, který bychom neměli chytat do rukou. Alespoň tak to říkala Verík před tím, než jsem to udělala. No co už, nezabilo mne to, tak není co řešit. Následně jsme se vydali za Ditou, která nám dala cosi, co patřilo do pisoárů. Vyměnili jsme modré za růžové a sledovali situaci na holčičích toaletách. Nebudu se k tomu vyjadřovat a řeknu jen jedno – potopa. Tak alespoň se to nedozvěděli ostatní.

Nejsem si jistá, ale myslím, že jsme šly umývat nádobí – nezabíjejte mne, jestli to tak není. Každopádně si ale pamatuji, že jsme šly na vozíčkářské toalety, přičemž chudák Dita našla v úklidové místnosti velice hezkou černou slupku od banánu. Po chvíli jsme uznali, že je nás tam přeci jen

„Milióny lidí touží po nesmrtelnosti,
a přitom nevědí co mají dělat, když v neděli odpoledne prší.“ - Susan Ertz -

o něco více a tak jsme se, opět se Šášou, vrhly na dveře. Nějak jsem ale nepochopila, co jest ta černá barva, pokud se to barvou nazvat dalo. Byl to zřejmě ale asi hodně dlouho neutřený prach na nejprapodivnějších místech, kde se dal na dveřích najít. To ale nevádí, protože jsme měly alespoň co dělat a nebyly ty, co nepracují. Eeej! Nebo jsme tak alespoň nevypadaly. Tedy, doufám v to. Přecházely jsme od dveří ke dveřím, sem tam něco prohodily. Když už jsme byly u dveří od klubovny, občas se tu protáhl někdo ze Šneků nebo vůdců.

Po umytí dveří jsme se na chvíli přesunuli do velké místnosti, kde Pohorčina mamka vymetala pavučiny. Bylo vidět, že se zapojili i někteří rodiče a nesešli doma. Každá ruka se hodí, no. Vzali jsme si něco na zub a pokračovali v umývání dveří. Už nám to začalo docela svižně jít, ale byla škoda, že tak pozdě – měli jsme skoro hotové. Oznámili jsme Dítě, že jsme s prací hotové a šli říct ostatním, že bude oběd.

Přišlo mi to docela rychlé – ještě před chvílí jsme si rozdělovali práci a teď bude oběd. Pár z nás vyšlo nahoru a lehlo si, kde se dalo, jelikož už nebylo co dělat – nebo bylo a my jsme byli slepí, jako vždy. S Bebe jsem si povídala o včerejší oddílovce. Naše konverzace začala - „vypadáme jako manželé“ – a skončila vtipy „Před brigádou; po ní“ + „Kdyby přišla večer na HELPu Mája,..“: Řekla bych, že se to ale dalo čekat a stejně si z celé brigády uděláme

jednu velkou zábavu, protože máme příležitost se potkat s ostatními i jinde než třeba na družinovkách. Když se začali objevovat ostatní, Dita nám dala misky a lžičky. Nějak chytře jsme je rozmístily a řekly si o umývání nádobí – původně jenom já, Šáša a Bebe, ale Veríka jsme nemohly nechat samotnou. Když všichni byli přítomni (nevěděla jsem, že nás přeci jen bude tolik) a byli po obědě, my jsme se vrhly na ono umývání. Nevím jak ostatní, ale byla to docela sranda – sledovat Veríka, která neví kam co dát. Taková menší škodolibá radost. Když všechno bylo uložené, šli jsme ven.

Nevím, jak to měli ostatní, ale bylo docela fajn být venku. Budme upřímní, nechtělo se mi vytrhávat plevel, ale když si přitom pouštíte písničky nebo tančíte, připadáte si jako kdyby tato práce byla zábava. Po chvíli jsem se na to vykašlala a trhala rukou, protože to pro mne bylo osobně lepší, než se piplat s hřebíkem. Navíc jsem to trhala i s kořenem, takže příště toho nebude snad tolik. Občas mi něco ujelo a já jsem musela dělat ze zvyklosti pár dřepů (ke konci přes sto, pokud vím). Tak či tak, bylo okolo páté a já jsem měla v plánu jet domů a dokončit, co jsem začala. Děkuji za povedené přespávání a oddílovku, následně i za spolupracovníky a všechny, co se kolem mne ten den objevovali. Doufám, že příště nás bude více!

SALZA - 28.-30.9.2017

(Pípa) Po čtrnácti dnech deštivého počasí to začalo vypadat velmi nadějně. Předpověď na prodloužený víkend na Salze začala být velmi dobrá.

Podářilo se pracně poskládat posádky do lodí, aby se vše vzápětí rozpadlo. Nakonec to dopadlo tak, že pojedeme čtyři – Miky, Píďa, Alík a já. Jura s Tomem pojedou dřív a sejdeme se večer v našem kempu v Palfau, kde jsme měli zarezervovány místa pro stany (po zkušenostech z minulého roku, kdy místo nebylo vůbec žádné). Vést v autě dvě lodě a všechny věci pro čtyři to je už logistický oříšek a museli jsme velmi pečlivě uskládat všechny věci.

Cesta se každým rokem zlepšuje a zrychluje a nejinak tomu bylo i letos. Po příjezdu po 20:10 jsme zažili zvláštní úkaz: kemp, který poslední roky v tomto termínu praskal ve švech, byl letos úplně prázdný! A když myslím úplně tak úplně. Jediný stan byl Jirkův a recepční mu na dotaz kde že si může postavit stan řekla, že kdekoliv, že je všude místo. Tak jsme postavili v prázdném kempu druhý stan a něco povečeřeli.

Bylo příjemně a tak jsme seděli na lavičkách a povídali a pojídali. Museli jsme naplánovat zítřejší převoz aut tak, aby jedno zůstalo nahoře a druhé dole. Na pomoc nějakých dalších vodáků se v prázdném kempu spoléhat nedalo. Odjezd byl stanoven na zítřejší ráno v 9:00.

Ráno se všude kolem válela mlha, nad kterou

jsme vyhlíželi modrou oblohu a sluníčko. Snídaně, kafe, čaj, nabalit věci na vodu a odjezd nad Wildalpen. Po pár kilácích jsem zjistil, že klíče od boxu na střeše, ve kterém jsou všechny věci zůstaly ve stanu. Vracíme se a při té příležitosti nabírám ještě zapomenutý loďák a chleba.

Po příjezdu na náš oblíbený plácek vytahujeme všechno potřebné a převlékáme se do neoprenu. Auta musí řidiči svést dolů do kempu, kde jedno zůstane a tím druhým se vrátit zpět nahoru. Jak doplujeme do kempu, tak se zase tím spodním dopraví k hornímu. Takže celkem 5 cest. Takže než se vrátí, foukáme lodě, chystáme věci a tak. Mezi tím na místo přijíždí autobus Vodáckého klubu Jeseník, takže nebudeme na řece úplně sami.

Po příjezdu našich řidičů nasedáme po společném fotu do lodí a vyplouváme. Vody je tak akorát, ale řeka se každý rok mění. O tom se máme možnost přesvědčit, protože už peřeje ve slalomové dráze ve Wildapenu jsou jiné. O něco níž jsou obvykle pěkné vlnky, ale když jsme s Martinem na háčku do nich vletěli, nestačil jsem se divit. Nahoru a dolů to bylo dobře ke dvou metrům. Martin marně mává pádlem, když je nahoře. Pak následuje pád do díry, vlna se převálila přes něj a loď a zase nahoru. Baraka je téměř plná vody, ale rychle rukávem odtéká, takže za chvíli je loď téměř prázdná. Takoveto náročné úseky se střídají s klidnějšími, na kterých můžu

něco nafotit. Miky s Píďou na háčku se chtěli dostat do záběru, nedávali pozor a přehlédli kámen. Protože Miky neklečel byl nárazem katapultován z lodi (jak řekl Jirka jako do peřin – nohama vzhůru) a Píďa zůstal v lodi sám. Museli se dostat až k břehu, aby mohl Miky nastoupit zpět do lodi. A už tu máme Píďovu zatáčku, místo kde se Salza přelévá zleva doprava kolem skal a toto místo je plné velkých balvanů. My projíždíme v pohodě a Píďa s Mikym kupodivu taky.

Na naší oblíbené pláži obědváme. No a při vybalování věcí Píďa zjišťuje, že klíče od spodního auta nechal nedopatřením v tom horním. Tudíž se po skončení plavby nemáme jak dostat pro auto nahore, ale taky se nemáme do čeho převléct, protože ve spodním autě máme všichni suché věci. Rozhodujeme se, že se zkusí stopem vrátit k hornímu autu, sjede k nám a vezme ty zatracené klíče. Po hodinovém čekání je zpět, auto zaparkováno nedaleko a klíče už má. Můžeme vyrazit. Čeká nás skok a pak horní kaňon.

Zastavujeme u skoku a kluci si jdou skočit. Martin se taky odhodlává a já vím, že kdo vyleze nahoru zpět se po žebříku nevrací. A je to tady! Hecli jsme ho a už letí! Jen to zasyčelo a hrabe se ven jako by voda fakt měla jen 5 stupňů Celsia. A jedeme dál - horní kaňon je pěkný a teď, když jsou kolem krásně zbarvené stromy je to prostě paráda. Od zelené přes žlutou, oranžovou až po sytě rudou. Divokou vodu pod lodí, slunce nad hlavou a šikovní háčka na přidi. To je přesně to, proč se sem každý rok vracíme. Dál je už nájezd do spodního kaňonu, který je vždycky náročný a nejinak je tomu i letos. Voda vře a valí přes loď, koryto se zužuje až na několik metrů. Pak nastává klid a proplutí nejkrásnějším úsekem je jako vstoupit do chrámu. Vysoké skály svírají Salzu, která je v těchto místech mnohem hlubší než širší. A pak ten trychtýř – to je místo, kde se voda slévá v půlkruhu do jednoho místa, které je minimálně o metr a půl níž. Miky a Píďa najíždí zleva a už plavou. Zastavujeme nad trychtýřem a jdeme jim na pomoc. Dobře si zaplavali, ale jsou v pořádku. Omrkli jsme, jak to vypadá a jedeme. Najíždíme na střed, ale málo. Špicí to trhlo doleva a Martin vypadává na pravou stranu. Držím v zákleku, ale loď je už moc nahnutá a prázdná špice se staví nahoru. Vystupuji spíš než vypadávám a proud nás přirazil ke skalám, takže pohodlně dosáhnou na dno. Martin je v poho a čekáme, jak dopadne Jirka s Tomem. Ti najíždí líp a Tom se udržel na špicí. Nasedáme a už nás čeká jen úsek do kempu, který je lemovaný vymletými a podemletými skalami a stromy v podzimním hávu. Nová kamera Niceboy na hlavě místo GoPro, která se odebrala do věčných lovišť byla v poho, jen soubor se záznamem spodního kaňonu je nečitelný. Obvykle mi v tomto místě došla baterie, takže ani letos z tohoto místa nejspíš video nebude.

NÍZKÉ TATRY - 28.-30.9.2017

(Dazul) ... Doplnujeme vodu a stoupáme táhlým žlebem zvolna na hřeben k Štefánikově chatě. Křížujeme potok, míjíme první kosodřevinu. A taky „medvědí políčko“ – rozhrabané drny, pod kterými medvědi hledají nějaké proteiny. Podle toho, co je rozhrabáno, se zřejmě hodně namakají a nebo jsou jen dost mlsní.

Často zastavujeme – začalo pásmo brusinek. Než to medvědi sežerou, hrábneme a vychutnáváme si plnou dlaň červených bobulí. Škoda, že tohle u nás na Valašsku moc neroste.

Teď nás čeká zatím nejprudší stoupání na naší cestě. Na 190 metrech vzdušnou čarou musíme vyšlapat 75 metrů převýšení. Proti vzdálenosti vzdušnou čarou se naše stezka na desítce zatáček o třetinu prodlužuje a icebreakerové triko vlhne znatelněji.

Konečně – 1729 m.n.m. – Štefánikova chata. Při svých přechodech Nízkých Tater jsem zde dvakrát spal a tak už vím, že ji začali stavět v roce 1924 a makali na ní čtyři roky. Ale už v roce 1902 stála nahoře na Ďumbieru útulňa, ze které je dnes jen ta nepřehlédnutelná hromada kamenů.

Na nejvyšší horu Nízkých Tater Ďumbier (2046 m.n.m.) vede odsud přímá stezka značená tyčemi. Ale nesmí se po ní chodit. Minule jsem po ní sice na vrchol vyšlápl, ale to bylo aspoň 30 cm sněhu. Tahle cesta se totiž může používat pou-

ze když je aspoň patnácticentimetrová sněžná pokrývka. Je to ochrana proti zvýšené erozi. Na Ďumbier se dá samozřejmě vystoupat, ale místo přímých 600 metrů je potřeba obcházet po 2,2 km stezce vedoucí po kamenech, kde eroze nehrozí.

Míříme po červeně značené trase k Chopku (2024 m.n.m.). Líčím Mirisovi, jak jsem tudy před skoro desíti lety putoval se Smerfem. Byl to tehdy můj první skialpinistický přejezd po mém druhém narození. V těchto místech jsem to už fyzicky nezvládal a bylo mi jasné, že na Chopok nemám šanci dojít. Vybil se mi mobil, Smerfovi taky. Nouzově jsme tedy sestupovali k Srdiečku, kde – jak jsme doufali – pro nás dojede autem Irča, která mezitím lyžovala na druhé straně hřebene. Ve chvíli, kdy u Štefánicky přistával (pro méně šťastného jedince) záchranářský vrtulník, se nám Irča nemohla dovolat ... Prostě – nezapomenutelná akce.

Dnes mám síly o poznání víc, ale vyhřívací zástávku na plochem balvanu si neodpustíme – poslední záchvěv indiánského léta je zřejmě právě teď. Na sluníčku se oddychuje příjemněji než pod mrakem. Miris má oči jako ostríž, upozorňuje mne na sviště, kterého omylem nazývá hrabosem. Než vytáhnou mobil, abych sviště natočil, už je mezi balvany. Ale jeho charakteristický ohon

jej prozrazuje. Strkám mobil do temné škvíry mezi kameny – snad něco natočím ... Nevím, zda může svišť pokousat a tak riskuju, že přijdu o část pravé ruky :-)

Za vrcholem Dereše (2003 m.n.m.) je spousta „mužiků“ – kamenných věžiček, které tu z dlouhé chvíle procházející poutníci postavili. Některé jsou velké na tři šutry, jiné dosahují metrové výše. Vypadá to hezky. Ale řekl bych, že to možná trochu narušuje geomorfologické procesy tady na hřebeni Nízkych Tater. I když nedaleká sjezdovka se zdá být mnohem brutálnější zásahem do krajiny.

Vypravuju Mirisovi, jak jsem kousek odsud několikrát potkal stádečko kamzíků. Ale procházíme mlžným mrakem a tak asi nic neuvidíme ... Vidíme! Před námi na obzoru se objevu rozmazaná silueta rohatého kamzíka. A vedle druhá. A třetí ... Napočítáváme jich 38 !!! Tak tolik kamzíků jsem na volno ještě neviděl. Škoda, že se nevedou do jednoho záběru :- (Fotím, točím, měním stanoviště a doufám, že se aspoň jeden záběr nebo fotka povede. Třeba Miris s kamzíky :-)

Zdá se, že až k útulni pod sedlom Ďurkovej nemáme šanci za světla dojít. Takže nouzově přespíme na nejbližší rovince – narážíme na ní mezi sedlem Poľany a vrcholem Poľana (1889 m.n.m.). Asi si užijeme vysokohorského větríku, ale máme žďaráky a tak by tahle noc nemusela být náročná.

Při posledních náznacích světla (a tady nahoře se stmívá později než dole) nafukujeme kari-

matky a spolu se spacáky je vkládáme do žďárských pytlů. Mezitím se nám na vařičích ohřívá voda na večeri. Já si v ní ohřívám rajskou s masem a těstovinami z dnešního balíčku BDP a pak si z téže vody dělám čaj. Teplé jídlo je v předzvěsti studené noci důležité.

Napapaní a napojení, bez potu setřeného hygienickými ubrousky (součást BDP) ležíme ve spacácích a pozorujeme hvězdy. Jasný měsíc je přesně v dorůstající půli a obdarovává nás příjemným osvětlením nejbližšího travnatého hřebene. Soustřeďuju se na nejjasnější hvězdu, Během chvíle opravuju sám sebe – tohle se pohybuje, tohle není hvězda. Asi letadlo, protože se to pohybuje rychleji než družice. Ale letadlo to také nemůže být! Takový ostrý obrat by letadlo ani družice technicky nemohly zvládnout. Takže co to je? Svítící předmět pohybující se nad úrovní mraků opisuje trasu mnohoúhelníku. Ovál či kruh bych chápal, ale lichoběžník či kosočtverec? Že by dron? Tohle už si nemůžu nechat pro sebe. „Mirisu, vidíš támhle tu hvězdu? Napravo od toho mraku. Zkus jí chvíli pozorovat. Zdá se mi, že se pohybuje. A pohybuje se nějak divně. Co to může být?“ „Ty brďo! Hvězda to není, letadlo taky ne ...“ odpovídá po chvíli Miris. Takže co by to mohlo být? Vrtulník? Neslyšíme hukot motoru. Meteorologický balón? Že by létal osvětlený? Pták s čelovkou? ....

Shlédnout fotky i krátké video a přečíst si celý článek můžeš na www.oldskauti.cz

PLÁNOVANÉ AKCE

13.10. Oddílovka
20.10. Oddílovka
27. - 29.10. **Podzimní výprava**
3.11. Oddílovka
10. nebo 24.11. **Družinové výpravy**
18. - 19.11. **VRV** (vůdcov.-rover.-rádc. výpr.)
24.11. Oddílovka

1.12. Oddílovka
8.12. Oddílovka
15.12. Oddílovka
22.12. **Vzpomínání pro starší**
23.12. **Oddílové Vánoce**
28. - 30.12. **Polárka**

Plán oddílových akcí se v průběhu roku aktualizuje!

Podzimní výprava

Info pro žaby, šneky, RS: sraz v pátek 27.10.2017 u kostela v Ratiboři v 16:00. Poté se vydáme pěšky po kopcích, zvaž proto dobře své síly a možnosti. Cílem bude pro nás zatím neznámá skautská chata v Držkové.

Světlušky, vlčata a ostatní, kteří nepůjdou v pátek pěšky: sraz v sobotu 28.10.2017 na zastávce u kina v Ratiboři v 6:20, autobus odjíždí v 6:34.

Návrat: společně autobusem v neděli 29.10.2017, který bude ve 13:00 v Ratiboři u kina.

S sebou: věci na vícedenní výpravu, tj. spacák, karimatku, vhodné oblečení, pevné boty, přezůvky do chaty, pyžamo, hygienické potřeby, léky, deník, tužku, šátek, baterku, pláštěnku a 250 Kč (případný zbytek vrátíme). Vše sbaleno v jednom batohu. Svačinu a pití na cestu, společné jídlo bude až od sobotního oběda.

Pokud chceš jet, **nahlaš se Denymu do středy 25.10.2017.**

Dlouho očekávaná nová **oddílová trička** jsou tu! K dostání v zelené barvě s **návrhem od Lily v designu od Mirisa.**

Neváhej a objednávej na družinovkách **u svých rádců nebo vůdců.** Cena za kus symbolických **100 Kč.**

Pokud ti náhodou velikost nebude sedět, tak Ti ji vyměníme za jinou. Dobře padnoucí kus si pak nezapomeň **podepsat na cedulce uvnitř.**

Velikost	Délka (cm)	Šířka (cm)
Dětská 140 (9 - 11 let)	57	44
Dětská 152 (12 - 13 let)	63	46
S	66	46
M	66	52
L	71	54
XL	71	58

Na vzniku **ŠESTÁKU číslo 140** se podíleli: Jiří Stránský, Dita, Karel, Marťa, Karen, Pípa, a Dazul.

Toto číslo **ŠESTÁKA** je určeno pro : .....